

forleden udtalte, at dersom Politiet kostede mere end beregnet, vilde Kommunen atter vende tilbage hertil" — det er det, den gør nu — „jeg frygter for, at dette vil blive opfattet som en Anvisning eller Opmuntring til at komme her tilbage. Jeg tror, at der er Grund til atter og stærkt at fremhæve, at naar Staten gaar ind paa at yde de 38,000 Rd., saa er dette en endelig Opgørelse.“ Vil det ærede Medlem have mere? (*Philipsen*: Nej dette er nok!) Naa, det er tilstrækkeligt. Det ærede Medlem ønskede altsaa, at jeg her af Rigsdagstidende endnu en Gang skulde oplæse, hvorledes Ordføreren, Bille, *endnu en Gang* sagde: „Jeg tror, at der er Grund til atter og stærkt at fremhæve, at naar Staten gaar ind paa at yde de 38,000 Rd., saa er dette en endelig Opgørelse.“ Hvis det ærede Medlem senere vil yderligere ind paa en Duel paa Rigsdagstidende, saa er jeg parat. Jeg skal endvidere anføre, at Justitsministeren — det er Sp. 4663 — blandt andet udtaler: „Men igennem alt dette komme vi tilbage til at gøre det gældende, som fuldkommen rigtig i Aften er blevet fremhævet af den ærede Ordfører, og som gaar gennem Udvalgets Betænkning, nemlig, at der gennem denne Lov finder en endelig Opgørelse Sted af Forholdet med Hensyn til Politiet.“ En endelig Opgørelse! Nu stillede Forholdet sig saaledes, at mens man fra Regeringens og Højres Side den Gang indtog det Standpunkt, at man vilde have det slaaet fast i Loven af 11te Februar 1863, at disse 38,000 Rd. skulde være et fast aarligt Tilskud, saa man fra Venstres Side noget anderledes derpaa. Man vilde ganske vist ikke bestride, at Kjøbenhavns Kommune skulde have disse 38,000 Rd. om Aaret, men man ønskede det dog ikke saa aldeles afgjort slaaet fast i Loven. Man foreslog fra Venstres Side, at Lovparagraffen skulde have en Affattelse, som gik ud paa, at Finansministeren paa de aarlige Finanslove skulde fremsætte Forslag om, at Kjøbenhavns Kommune skulde have 38,000 Rd. til Politiet. Man fralagde sig fra Venstres Side atter og atter, at Tanken dermed skulde være, at man i Tidens Løb vilde nægte denne Post eller sætte den ned, men det synes dog at gaa gennem Forhandlingerne, at der var et stille Haab om, at naar man fik Lovparagraffen givet denne Affattelse, kunde man maaske ved en eller anden Lejlighed, hvis der f. Eks. blev Grund til at klage over Politiet, se sit Snit til at faa de 38,000 Rd. nedsatte. Baade ved 2den og 3dje

Behandling i Folketinget sejrede Venstre, idet Mellemgrupperne eller Mellemgruppen — jeg ved ikke, hvor mange der var, jeg har ikke rigtig Rede paa, hvorledes Partiforholdene vare den Gang, det kan være vanskeligt nok endnu, efter hvad man læser i Aviserne, og hvad der bliver sagt paa offentlige Møder — stemte i dette Stykke sammen med Venstre, saa at Paragraffen kom til at lyde, ikke, som Regeringen havde foreslaaet, paa, at Kjøbenhavns Kommune skulde nyde et fast aarligt Tilskud af 38,000 Rd., men paa, at Finansministeren paa de aarlige Finanslove skulde foreslaa 38,000 Rd. Hvis nu Loven ved den endelige Vedtagelse havde faaet den Form, ja, saa kunde der maaske være noget i al den Tale, som nu lyder om at tage dette Spørgsmaal op til fornyet Overvejelse, saa kunde man maaske sige: Det er en nogenlunde fri Bevilling, der skal foreslaas paa de aarlige Finanslove, Rigsdagen kan nægte den, den kan sætte Summen ned, og saa kan den vel ogsaa sætte Summen op, det staar mere ubestemt, hvorledes det skal være. Men det blev ikke saaledes til Slut, thi da Loven kom over i Landstinget, blev den paa dette Punkt forandret, saa at den førtes tilbage til Regeringsforslaget, til den Udtryksmaade, som nu findes i Loven, at disse 38,000 Rd. skulde være et fast aarligt Tilskud. Ved eneste Behandling i Folketinget gik det igen varmt til, og ved et nyt Navneopraab — det var vist det tredje eller fjerde om den Paragraf — sejrede Regeringen og Højre, idet Mellempartiet efter den gode gamle Regel: til hvilken Side hveranden Gang, nu sluttede sig til Højre.

Paa den Maade blev Loven vedtagen, som den nu foreligger. Det er altsaa ifølge hele Lovens Tilblivelse ikke nogen i og for sig fri Sag fra Rigsdagens Side, som de allerfleste andre, det er kun Konstateringen af Lovgivningsmagtens Sanktion af den Kontrakt, der i Forslaget var indgaaet mellem Kjøbenhavns Kommune og Regeringen. Naar nu altsaa Forholdet er saaledes, naar det er en Række af gamle Mellemværender, som ere blevne afløste — og det maa jo være ligegyldigt, om saadanne Mellemværender afløses ved en Sum en Gang for alle eller ved en fast aarlig Sum — kan jeg ikke se, hvorledes man fornuftigvis kan komme ind paa at ville trævle denne Sag op igen. Jeg kan ikke tro andet, end at Forholdet maa være det, at Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse maa have glemt, hvorledes det egentlig hænger